

Endelig er der fra *ministeren for familiens anliggender* modtaget følgende skrivelse i besvarelse af et af udvalget stillet skriftligt spørgsmål, der er gengivet i besvarelsen:

Ministeriet for familiens anliggender. København, den 3. februar 1967.

I skrivelse af 17. januar 1967 til ministeren for familiens anliggender har folketingets finansudvalg i forbindelse med gennemgang af forslag til finanslov for finansåret 1967-68 udbedt sig ministerens besvarelse af følgende spørgsmål:

Ad § 15.A.5.30.61. Til kursus for medarbejdere ved familievejledning.

Kan ministeren oplyse, hvilke resultater der er opnået gennem den allerede igangværende familievejledning?

I denne anledning skal jeg efter indhentet erklæring fra direktoratet for børne- og ungdomsforsorgen, der til belysning af spørgsmålet har indhentet udtalelser fra en række større kommuner samt fra landsforeningen af børne- og ungdomsværn, udtale følgende:

Den ved lov nr. 193 af 4. juni 1964 om børne- og ungdomsforsorg med virkning fra 1. april 1965 indførte familievejledning, der er trådt i stedet for den tidligere gældende obligatoriske tilsynsordning med visse grupper af børn, i første række børn af enlige forsørgere, har efter de hidtil indvundne erfaringer vist sig som en værdifuld udbygning af det forebyggende arbejde inden for børne- og ungdomsforsorgen. Det er således konstateret, at mange af de familier, der modtager tilbud om familievejledning eller selv anmoder derom, har betydelige vanskeligheder, og at børne- og ungdomsværnene gennem en koncentration af familievejledningen om sådanne familier kan yde en langt mere omfattende og mere effektiv hjælp, end det var muligt at etablere gennem den tidligere tilsynsordning.

Selv om den stigende velstand har reduceret nød i traditionel forstand, må det erkendes, at den voldsomme udvikling har grebet så stærkt og forstyrrende ind i menneskers livsforhold, at der opstår vanskeligheder, men dog vanskeligheder, der ofte vil kunne løses, hvis hjælpeforanstaltninger sættes ind tidligst muligt. Det er opfattelsen, at familievejledningen har medført en voksende forståelse for familie-, behandlings- og samarbejdsprincipper ikke blot inden for børne- og ungdomsforsorgen, men også inden for det øvrige sociale arbejde. I det hele har familievejledningen virket som en koordinerende faktor på det sociale felt, således at sociale hjælpe- og bistandsmuligheder kan anvendes mere effektivt end tidligere.

For så vidt angår mindre kommuner, er det dog indtrykket, at børne- og ungdomsværnene ikke altid har forståelsen af, i hvilket omfang familievejledning er nødvendig, eller for, i hvilket omfang den enkelte familievejleder har behov for sagkyndig støtte, for at arbejdet kan føre til positive resultater.

Som følge af de praktiske vanskeligheder ved at opbygge egen familievejledning i de mindre kommuner har der af flere af de under landsforeningen af børne- og ungdomsværn sorterende amtsforeninger været arbejdet med opbygning af familievejledningsordninger på amtsbasis, og de første ordninger ventes i nærmeste fremtid sat i kraft. Man må i denne forbindelse også være opmærksom på den støtte til udbygning af vejledningsordningen, som kommunerne kan opnå gennem de under direktoratet for børne- og ungdomsforsorgen ansatte børneværnskonsulenter.

Da familievejledningen først blev indført pr. 1. april 1965, foreligger der endnu ikke statistisk materiale til belysning af de virkninger, den måtte have haft med henblik på begrænsning af anbringelser uden for hjemmet.

Det kan oplyses, at der til dato er godkendt familievejledningsordninger for et område med et befolkningstal på ca. 3 millioner.